

her har tilladt mig at fremhæve, som jeg skal tale et Par Ord om. Det er da først og fremmest Hensynet til Konsumenterne. Nu vil jeg selvfølgelig ikke paastaa, thi det forekommer mig urimeligt i denne Sag at komme med disse Argumenter, som staa saa langt borte, at de i Virkeligheden ikke gjøre noget fornuftigt Indtryk, at Forbudet mod Kunstsmør skulde være til direkte Fordel for Konsumenterne, tværtimod, det tror jeg ikke et Dødblik. Det kan maaske blive indirekte til Fordel for dem, men jeg siger, at Forbudet træffes ikke for Konsumenternes Skyld, om det end indirekte vilde være en Fordel for alle Danste. Hvis det nemlig er sandt, at vort Smørs Stilling er en Samfundssag, hvis det er sandt, at vort Lands Belfærd afhænger af det, saa have vi ikke Lov til at overse den indirekte Interesse, det har for os Alle. Jeg tillægger ikke slige Argumenter nogen Betydning, som det om de 30 Kroner om Aaret, som enhver lille Familie har bundet, siden vi fik Kunstsmør her, eller som enhver lille Familie vilde tabe, hvis vi afstøffede Kunstsmør. Det er af den Slags Argumenter, som jeg ikke tror synderligt paa. Dersom det iøvrigt dreiede sig om Kunstsmørkonsumenter, vilde Sagen stille sig ganske anderledes. Den lille Familie, som har brugt Kunstsmør et Aar, vilde, hvis den i Stedet derfor kjøbte saa meget Natursmør, som den har faaet i det indkjøbte Kunstsmør, og iøvrigt kjøbt det til Resten af Kunstsmørret svarende Kvantum Fedt, som ogsaa var i Kunstsmør, tror jeg ganske sikkert have sparet de 30 Kroner, som i dette Tilfælde mindst ere gaaede i Kunstsmørfabrikanternesomme. Nei, disse Ting kunne ikke afgjøres paa den Maade. — Naar man taler om Arbejderne og Arbejdernes Stilling overfor denne Sag, tror jeg ogsaa, at man der misforstaar Sagen. Det kan ikke være i Arbejdernes sande Interesse, at vi lave Noget sammen, særlig for dem, som vi Andre ikke skulle have. Nei, skal man virkelig gavne Arbejderne, gavner man dem derved, at man, hvis det lader sig gjøre, skaffer dem Raad til at kjøbe, hvad de ere tjente med. De engelske Arbejdere leve høit, naar den engelske Industri trives, naar de have Arbejde nok og gode Priser. Og jeg tror i det Hele og Store ogsaa, at enhver dansk Arbejder lever høit, naar den danske Industri blomstrer, naar dens Erhvervsfilber flyde rigelig. Men af den danske Industri er Hovedindustrien først og fremmest det, vi her tale om. Omsetningen af Raaproducter til Smør er en dansk Hovedindustri; al anden hjemlig Industri er for Intet at regne i Sammenlig-

ning hermed. Jeg tror, naar disse Erhvervsfilber flyde rigeligt, vil særlig det være til Gavn for Arbejderne. Jeg tror, at Erfaringen har viist, at naar Landbruget gaar frem, og man faar gode Priser her i Landet, have Arbejderne ogsaa Raad til at kjøbe Noget, som duer. Altsaa, de Argumenter lægger jeg ikke Vægt paa, men jeg vil sige, at selv om de Herrer fra den modsatte Side skulde have delvis Ret angaaende Konsumenternes Stilling, saa stiller Sagen sig saaledes, at vi Alle ere forpligtede til at bringe Offre for denne Sag; den angaar os Alle, den angaar hele Landet. Det Argument om „Sporen“ skal jeg ikke dvæle ved. Man siger: Det er Synd for Landbruget, hvis det ikke faar den Spore, der ligger i Kunstsmørret; saa falder det Hele hen, og Landbrugerne lave Smør, der baade er brunt og grønt og graat, kort sagt en Vare, som ikke er til at sælge. Det er meget pænt mod Landbruget, at man vil gibe det denne „Spore“, men jeg tror ikke, at det skønner synderlig derpaa, og jeg tror heller ikke, at det i det Hele har det Mindste paa sig med denne „Spore“. Nu har vort Landbrug i en Menneskealder udviklet sig til den Hvide, hvorpaa det nu staaer, og jeg siger: Være og Pris skulle de Mænd have, som have bidraget dertil. Det har dog ført til, at i den Daarstidens og Forsaldets Tid, hvori vi leve, have vi ikke til de andre Ulykker føiet den Glendighed her i Landet, at den tillige er blevet en Hungerstid. Og det Arbejde, der i de sidste Menneskealder er foregaaet paa vort Landbrugs Omraade, er slet, uden at der har været anvendt nogen saadan Spore, og jeg tror, at det er et godt Stykke Arbejde, der er gjort. Men hvis saa er, saa lad os ikke bilde os ind, at vi ikke kunne komme videre uden en saadan Spore. Hvilket Fremstridt har Agerbruget gjort i de 3 à 4 sidste Aar, medens vi have haft den saa meget omtalte Spore? Er det gaaet saa særlig godt med det i den Tid? Jeg tror ikke, at dette vil være let at spore. Jeg tror, at den Udvikling, som vort Landbrug er traadt ind paa, vil gaa sin Gang uden slige Sporer, naar man blot vil lade det i Fred, naar man blot gjør, hvad der er Pligt at gjøre for at skaffe det frit Marked, frit Arbejde og et fast Grundlag at arbejde paa. — Man har sagt, at dette er Beskyttelse. Jeg siger, dette er ikke Beskyttelse. Hvad forstaar man ved Beskyttelse? Ved Beskyttelse forstaar man det, at man stiller den fremmede Vare ringere end den indenlandske Vare, men det er der jo Ingen, der tænker paa. Efter som før, baade under den Lov, vi have, og under